

Teza: niewłaściwy skład sądu.

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Natomiast zgodnie z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. sędzia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie, jeżeli brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone.

Sygn. akt WO - 77/19

ORZECZENIE

z dnia 5 lipca 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Stefan Mazurkiewicz - sprawozdawca

Sędziowie: S WSD Sławomir Bereza, S WSD Piotr Trębicki

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2019 r. sprawy radcy prawnego R. K.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, 8, 12 ust 1, 44 ust. 1, 62 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego R. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Krakowie z dnia 11 lutego 2019 r., sygn. akt: OSD/KR 40/18

I.

uchyla w całości orzeczenie z dnia 11 lutego 2019 r. sygn. akt: OSD/KR 40/18 i sprawę przekazuje Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w Krakowie do ponownego rozpoznania,

II.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w Krakowie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 11 lutego 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Krakowie (zwany dalej OSD) uznał radcę prawnego R. K. winnym zarzucanych mu czynów, polegających na tym że:

1.

w okresie od 2005 r. do połowy 2016 r. mimo przyjęcia pełnomocnictwa, opłaty sądowej, honorarium i zobowiązania się do prowadzenia na rzecz klientów D. D. i K. D. współników spółki cywilnej „Czarny Lew” sprawy sądowej o zapłatę przeciwko Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” PCIM, nie sporządził pozwu, ani innych pism procesowych i

nie wystąpił na drogę sądową o zapłatę, mimo iż zdawał klientom przez ponad 10 lat relacje z toczącego się rzekomo postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz zawartej ugody, które to informacje nie były zgodne z prawdą,

tj. o popełnienie przewinienie dyscyplinarne określonego w art. 3 ust. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, 8, 12 ust. 1 oraz 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegające na braku podjęcia z należytą starannością działań na rzecz klienta w oparciu o zawartą umowę i udzielone pełnomocnictwa,

2.

po wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa w maja 2016 r., od tej daty do chwili sporządzenia wniosku o ukaranie z dnia 12.07.2017 r. nie wydał mocodawcom, ani kolejnemu pełnomocnikowi dokumentów sprawy, pomimo wielokrotnie ustalanych miejsc i terminów ich przekazania,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarne określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

3.

nie złożył w wyznaczonym terminie, ani w ogóle tj. od 26.08.2016 r. do chwili sporządzania wniosku o ukaranie z dnia 12.07.2017 r. wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarne określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

4.

nie stawiał się celem przesłuchania na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w wyznaczonych terminach, tj. 30.11.2016 r., 09.12.2016 r., 19.12.2016 r. oraz 05.05.2017 r. tj. w okresie od 30.11.2016 r. do 05.05.2017 r. w siedzibie OIRP w Krakowie i nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarne określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd orzekł wobec obwinionego za pierwszy czyn karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, za czyn drugi, trzeci i czwarty - kary nagany. Na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych Sąd orzekł karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania.

Od powyższego orzeczenia odwołanie w dniu 15 kwietnia 2019 r. na swoją korzyść wniósł obwiniony, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o jego zmianę w zakresie orzeczonej kary. Z uzasadnienia wynika, że obwiniony uznaje wymierzoną mu karę za rażącą niesprawiedliwą, a Sądowi zarzuca, że przy wymierzaniu kary nie zastosował dyrektyw wymiaru kary, a także, że Sąd nie uzasadnił jakimi przesłankami i okolicznościami kierował się podczas wyrokowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Krakowie z dnia 11 lutego 2019 r., sygn. akt OSD/KR 40/18 (R 72/16/14) należało uchylić wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k.

Jak stanowi przywołany przepis niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Natomiast zgodnie z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. sędzia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie, jeżeli brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone.

W przedmiotowej sprawie w dniu 13 grudnia 2017 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Krakowie w składzie: radca prawny A. G., radca prawny B. M. oraz radca prawny U. L. wydał wobec obwinionego radcy prawnego R. K. orzeczenie (sygn. akt OSD/KR 33/17, sygn. akt Rzecznika Dyscyplinarnego R 72/16/14) skazujące go na karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Na skutek wniesionego przez obwinionego odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie orzeczeniem z dnia 31 lipca 2018 r. (sygn. akt WO - 74/18) uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnemu w Krakowie z dnia 13 grudnia 2017 r. i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Na skutek ponownego rozpoznawania sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w składzie: radca prawny W. B., radca prawny K. B. oraz radca prawny B. G. – M. orzeczeniem z dnia 11 lutego 2019 r. (sygn. akt OSD/KR 40/18, sygn. akt Rzecznika Dyscyplinarnego R 72/16/14) skazał obwinionego R. K. na karę łączną pozbawienia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego.

Wobec faktu, iż w składzie sądu pierwszo instancyjnego zasiadała radca prawny B. M., która to powinna być wyłączona z mocy prawa od rozpoznawania sprawy objętej wnioskiem o ukaranie o sygnaturze akt R 72/16/14, ponieważ brała udział w wydawaniu orzeczenia, które uległo uchyleniu, Sąd był zobligowany do uchylecia przedmiotowego orzeczenia i przekazania sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Tylko pobocznie Sąd II instancji pragnie wskazać, iż uzasadnienie orzeczenia z dnia 11 lutego 2019 r. było niekompletne, lakoniczne, a przede wszystkim nie realizowało norm wynikających z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w konsekwencji uniemożliwiłoby przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Ponieważ jednak w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza nakazująca uchylić przedmiotowe orzeczenie, to Sąd Odwoławczy odstąpił od zwrotu akt sprawy, celem uzupełnienia uzasadnienia w myśli art. 449a k.p.k.

W tym miejscu wskazać również trzeba, iż mimo zaleceń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wyrażonych w orzeczeniu z dnia 31 lipca 2018 r. (sygn. akt WO - 74/18) Sąd meriti nadal nie podjął działań zmierzających do wprowadzenia w sposób prawidłowy w poczet materiału dowodowego orzeczeń zapadłych wobec obwinionego w innych, zakończonych już prawomocnie, postępowaniach dyscyplinarnych. Zgodnie bowiem z powszechnie akceptowanym poglądem uznać za ujawnione, bez ich odczytywania można jedynie takie dokumenty, którymi sąd fizycznie dysponuje, a więc które znajdują się w aktach sprawy, nie zaś takie, o których sąd posiada wiedzę z urzędu np. że znajdują się w aktach innej sprawy. Sąd I instancji nie tylko nie dopełnił starań o ich fizyczne dołączenie do akt sprawy, ale też formalnie nie przeprowadził z nich dowodu - nie uznając ich jako ujawnionych bez odczytywania. W tym świetle nie można uznać za prawidłowe wprowadzenie w poczet materiału dowodowego, działania polegającego na wyrażeniu w protokole rozprawy z dnia 11 lutego 2019 r. stwierdzenia o sprawdzeniu repertorium OSD OIRP w Krakowie i przytoczeniu poszczególnych sygnatur i dat zapadłych względem obwinionego orzeczeń.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.